

Negyedik fejezet

Az a nap, az a szörnyű nap volt az utolsó napom az óvodában. Soha többé nem láttam a kedves szőke óvónénit és a szivárvány minden színében pompázó játékegyeket sem. Apát sem. Sőt, anyát sem láttam már olyannak, amilyen igazából volt. Csak ült a kis nappaliban, a sezlon előtt heverő pokróc szélét lazán rugdosta lábújjával és tekintetét a földre meresztette. Én a szobámban ültem és mással sem foglalkoztam, csak a résnyire kinyitott ajtón keresztül figyeltem anyát. Fene sem tudja, talán a gyerekek megérik a rosszat, vagy átérzik ha valami nincs rendben otthon, mert apa halálát leszámítva, már más sem stimmelt. Megéreztem, igen, az én esetemben így volt. Tudtam, hogy nem lesz elég erőt venni ahhoz, hogy túllépjünk apa halálán, a baj csőstől jön és óriási sebességgel gurul lefelé a lejtőn. Még nem tudtam akkor, de így visszagondolva azt hiszem az volt az a pillanat amikor kislányként, alig hat évesen rohamosan el kellett indulnom a felnőtt kor felé. A felnőtt kor, melynek útja felfelé haladt, az én életem pedig a szakadék felé.

Anyával alig beszélgettünk. Néha a reggelinél, vagy az ebédnél. Feltéve, ha volt miből elkészíteni. Anyagi helyze-

tünk nagyon megromlott, anya hangja megkomolyodott, arcán ráncok jelentek meg, az addig idilli családi életünk apa halálával a semmibe veszett, és épp az ellenkezőjévé vált annak, melyben addig éltünk.

Egy este szintén magányosan ücsörögtem a szobámban, amikor anya belépett és ágyba tessékelt.

– Liz, azonnal lefeküdni! – mondta, szigorú hanggal, szinte a semmiből felbukkanva és tévedve a szobám ajtajába.

– Igen, anya. – szóltam meglepődve alig hallhatóan és kicsit összerettenve az ijedtségtől. Az utóbbi időben nem hogy az nem érdekelte, hogy mikor fekszem le, de még az sem, hogy tud e elem tenni ennivalót, vagy hogy mostam e fogat lefekvés előtt. Nem olvasott esti meséket, nem is beszélgettünk. Ott éltünk ketten a piciny házunkban, de szinte nem is láttunk egymást. Mindketten a kis belső világunkat éltük. Azt nem tudtam mi zajlott anyában, de nekem hiányzott a törődés, a szeretet, a jó szó, amit azelőtt mindig megkaptam. Pedig anya szeretett, tudtam, hogy szeretett.

Az éjjeli lámpa világította be a szobámat, rágtam a már-már megkopott paplan huzat szélét és közben a plafont bámultam. Anya csak belépett leoltotta a lámpát és becsukta az ajtót. Akkor először. Mindig nyitva volt a szobám ajtaja, éjjel is és nappal is, amióta csak az eszemet tudom.

– Anya, kérlek ne csukd be! – nyöszörögtem, félig sírva. És nem azért mert félttem volna egyedül, hanem hirtelenjében sok volt ez az eget rengető változás. Az apró dolgok

is. Az is, hogy az ajtó be van csukva, az is, hogy innentől nincs kivel beszélgetnem, a szerető családi élet után a magány maradt, mely rámszakadt. Gyermekként hirtelen jutott ki nekem a rosszból. Bár akkor még nem gondoltam, hogy mindez a fájdalom leány álom mellett, ami ezután várt rám!

Anya mintha nem is hallotta volna, hogy szóltam, már nem jött vissza. Hiányzott a jó éjt puszi és a mosolya. Az örök mosoly, mely jellemezte az én anyukámat.

Váratlan kopogást hallottam a ház bejárati ajtaja felől. Valaki jött. Anya titkol valamit – gondoltam – s rájöttem, hogy azért csukta rám az ajtót. Suttogó hangok pusztítottak bele a csendbe a nappaliban. Egy darabig hallottam, hogy suttognak, majd anya sírása ütötte meg a fülem. Szakadozó, fojtogató sírás volt az, mely olyan mélyről jött anyám lelkéből, amilyent még apa halálakor sem hallottam tőle. Halkan odalopóztam a szobám ajtajához és próbáltam csendben lenyomni a kilincset. Csak egy cérnaszálnyi rést szerettem volna, hogy lássam, mi történik.

Egy férfi és egy nő álltak a nappalinkban. A férfi magas, vékony volt, fekete öltönyben, nyakkendőben és egy aktáskát szorongatott a kezében. A nő éppen az ellentétje volt, bár neki is finom ruházata, erős sminkje, fekete festett haja valami úrinőjéhez hasonlított, de alacsony volt és telt. Mindkettőjük tekintete igen szigorúan hatott. Valamiről beszélgettek, amit nem értettem, majd a férfi letette a ros-

kadozó nappali asztalunkra az aktatáskáját, kivett belőle egy köteg papírt és anyám elé rakta. Ekkor anya sírása még erőteljesebb és fojtogatóbb lett.

– Asszonyom, higgye el, jobb lesz neki így. – mondta a férfi kicsit gyengédebb hangon, mintha átérezné anyám fájdalmát.

– Elhiszem, hogy ön könnyen kimondja ezeket a szavakat, érzések nélkül, miközben fogalma sincs, hogy kinek, hogyan lesz jobb! Ez csak sablon szöveg, hogy megnyugodjak! Hát biztos lehet abban, hogy ennek semmi jelentősége! Létezzetelen! Míg élek nem bocsátom ezt meg magamnak! – sírta anyám a szavakat, melyeket csak úgy lehetett megérteni, ha jól odafigyel az ember. Én figyeltem, de mégsem értettem miről lehet szó.

– Kérem asszonyom, írja alá! – szólalt meg a nő is, s a férfi kezéből kikapta a papírköteget és anyám elé rakta, majd erőteljesebb hangnemben folytatta. – Ön kért minket, hogy segítsünk, mi meg tesszük, de kérem ne raboljuk itt egymás idejét! Azt hittük már eldöntötte! És ahogy a helyzetüket elnézem, más lehetősége úgyszólván!

– Kérem...kérem... – zokogta anyám, homlokát a tenyerébe támasztotta és szipogott. Lassan elhúzta kezét, majd felemelte a papírkötegen heverő tollat, másik kezével a szeméit dörzsölte, hogy sikerüljön kimorzsolni belőle a patkányi könnyet, majd írt. Egyik, majd a másik, harmadik

papír következett... és még kitudja mennyi, de csak valami rövid szöveget írt mindegyik lapra. Ma már tudom, az aláírása volt. Tímár Magda. Így hívták anyámat.